

[Glistrup]

Nielson skulle være utilfreds med det ud fra hans forudsætninger om, at vi skal omdanne Danmark til et Honeckerland. Men vi andre, der kæmper for, at det skal være et frihedsland, er da glade for, at det står os frit for at kæmpe mod noget så horribelt som beskatning af boligopvarmning. Det har vi da i hvert fald lov til at slås for igen efter 1. januar 1991, selv om man altså nu får den meget, meget kraftige skatte-skærpelse, som hr. Poul Nielson sikkert ud fra sine forudsætninger er særdeles glad for, fordi den yderligere er med til at ødelægge den del af dansk energipolitik, som repræsenteres af det naturgasselskab, der burde likvideres hurtigst muligt, men som har hr. Poul Nielsons store kærlighed. Der er al mulig grund til på denne sorgens dag at gratulere skatteforhøjelsesfor-kæmperen hr. Poul Nielson. Til lykke!

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg må klart afvise hr. Poul Nielsons beskrivelse af, hvordan regeringen bare bruger Fremskridtpartiet indtil udgangen af indeværende år. Det, der er tale om, er, at regeringen af forskellige grunde, som sikkert deles af hr. Poul Nielson, har haft ønske om at få stoppet denne utilsigtede brug af dunkpetroleum. Vi har imidlertid indgået et forlig med Fremskridtpartiet, CD og Kristeligt Folkeparti om afgiftsfritagelse som led i forliget om finansloven for 1989. Vi fremfører, som skik er, når man har indgået et forlig, vores ønske over for forligspartierne. Efter drøftelser vedtager Fremskridtpartiet at gå med til at indføre afgift på dunkpetroleum, men til gengæld skal regeringen gå med til at forlænge bl.a. stempelfritagelsen i den såkaldte ejerboligpakke. Der er altså indgået et forlig, hvor alle parter har fået nogle ønsker opfyldt. Det er ikke at bruge hinanden. Det er at indgå en gedigen politisk aftale, og det er det, der er sket.

I øvrigt vil jeg da gerne kvittere for, at partierne bag aftalen om afgiftsfritagelse på denne måde i enighed har kunnet ændre aftalen, da forudsætningerne for den efter regeringens opfattelse har ændret sig.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

I sit seneste svar forplumrede skatteministeren den klarhed, han havde tilvejet bragt tidligere. Der er ikke nogen grund til, at hr. Poul Nielson skal være bekymret, for disse skræbete

discountboligpakketting udløber efter boligministerens forslag, når vi kommer til 1. januar 1991. Så skal selv de småfordele, parcelhusejerne har fået, ud af vagten, men skatteforhøjelsen i skatteministerens forslag gælder permanent og uændret, indtil det lykkes at få et flertal for at afskaffe den. Så det er ikke to, om man så må sige, ligeværdige ting, der byttes ud mod hinanden. De, der vil have store skatter i Danmark, får en guldklump i form af en skattelov på det horribelt høje niveau, som skal gælde ud i al fremtid, selvfølgelig kun indtil den bliver ændret af Folketinget, men omvendt falder de småkrummer, som boligejerne får, ifølge selve indholdet i boligministerens forslag automatisk væk pr. 1. januar 1991.

Det er altså et særdeles haltende retsforhold, men bevares, som sædvanlig kommer der noget fra regeringen, som hr. Poul Nielson ønsker. Den store skatteudskrivning får han varigt, mens det, som skulle hjælpe parcelhusejerne, derimod har en stakket frist. Når nytårsklokken falder i slag, har parcelhusejerne mistet enhver mulighed for fremover at kunne klare sig, og så er de vildt, som frit kan jages, således som de næsten også er i de fire måneder med de bagateller, der er i boligforslaget. Men under alle omstændigheder er der altså en enorm forskel i relation til det spørgsmål, hr. Poul Nielson rejste, og som skatteministeren nu forplumrede med sit svar.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg skal også takke forligspartiernes ordførere for den klare melding, de har givet i dag om, at det forlig, der er indgået, vil blive gennemført, sådan som det foreligger.

Mine bemærkninger vil selvfølgelig først og fremmest gå på de indvendinger, der har været fra Socialdemokratiets, SF's og til en vis grad fra et par af Fremskridtpartiets medlemmers side.

Hr. Klaus Hækkerup sagde, at han ikke kunne forstå, at vi ikke kunne friholde alle lavindkomstgrupper for denne afgift. Dertil er kun at sige, at det kunne man selvfølgelig godt. Man kan gøre hvad som helst, hvis man er parat til at stille op med det tilstrækkelige bureaukrati. Men hvad skulle begrundelsen være, når vi ikke friholder de samme lavindkomstgrupper for andre tilsvarende eller højere afgifter? Jeg henviser til det notat, som jeg har sendt ud til de